

Vážení kolegové, milí přátelé,

vážená paní doktorko, milá Bobino.

Vážená smrti, která jsi přišla po životě.

Který trval 90 lidských let, nejsi tragická ani nespravedlivá, jsi přirozená smrt po dobrém životě.

Ale pořád jsi smrt.

Mám chuť říci: „Ó smrti, o Tobě vím pramálo, co je po Tobě - nic!“

Živote, ty se držíš smrti za ruku, a života zase my.

Milý, vážený, věčný Bože... nevím.

Ani jestli by Vám byla taková řeč milá.

Já vlastně nevím, ke komu to mluvím, v tvář tomu všemu.

Prý abych promluvil za kandidáty, za naši generaci analytické společnosti.

Myslím, že ne, před smrtí je člověk sám. A napadá mě jediné věrohodné kandidátství, ve kterém jsme teď ale všichni, kandidátství smrti. A rovnost.

A pak, něco mi v tomhle místě zní povědomě, jakoby z „tohoto světa“.

Smrt se ptá, tak trochu jako psychoanalýza. Ve svých nejlepších chvílích. Klade otázky životu - na tělo, které je smrtelné, ale dobré otázky, tzv. věčné.

„Jaký je Tvůj život? Jak jej chceš žít? Co je v něm a Tobě skutečné? Kým opravdu jsi?“

Různě se ptá člověka.

Nepochybuji, že jste byla psychoanalytička, i když nevím, jestli by Vás to vyjadřovalo cele a jestli byste za takovým vyjádřením sama stála, myslím spíše, že ne.

Myslím, že jste byla originál, hodně svoje, s odvahou takhle, i osaměle, být.

Vaše identifikace s psychoanalýzou nebyla snadná a jednou daná, neměla jste ráda korzety konceptů, malé střevíčky, do kterých se nevejdeme, ani postele, které nás formátují.

Byla jste hledající k analýze a i od ní, hledající do pozdního věku, hledačka duchovního bez jistých odpovědí.

Hledačka, svého vlastního rázu - své rázná, neortodoxní, možná i heretička... v tom nejlepším slova smyslu.

Psychoanalytička, která pomáhá člověku k životu.

Stavitelka míst - domů, která je z Bříství na Čerňáku Favoritem za 10 minut. Kdo z nás to dokáže?

Z jaké jste byla „denominace“ , školy a směru psychoanalýzy, jestli noblesní, či buranka, se ukazuje, jak dokonale je to **jedno**.

Jednou jsem tak ležel na gauči, gauč trval, místa, kde se konal, se také měnila, tak asi po roce analýzy, plný snah odhadnout, kým mám v analýze být, abych byl v „pořádku“. Šílenství jsem se bál, i jako ne lékař, jsem pochopil, že halucinace bych mít neměl. A vida, mám je, skáče na mě a po gauči bílý králíček!

Zvažuji, zda mluvit o králíkovi, či jej zapřít. Kostrbatě se přiznávám k bludu.

„Hlídám jej kolegyni“! Pomůžete mi, až po chvíli.

Jednou. Na vrcholu přenosové lásky, která je také láskou, jsem přišel s tím, u Vás na zahradě zasadím strom. „To je asi o cihlu vedle, pane doktore“, řekla jste mi jemně, že naději mohu zasadit jen ve svém nitru.

Jednou, zase, to je za nás - kandidáty, sedíme v Bříství na semináři školičky a milého kolegu, myslím Dr. Syrovátku, kousne pod stolem pes. Nijak zásadně, ale přeci. Je jasné, komu patří Váš zájem a empatie.

„Že Vy jste hnul nohou?“

Jak velmi k Vám patřil!

Jednou - jsem i vyšel z analýzy

a z domu s Vámi zároveň, a čekaly na mě mé malé děti.

Jedno pak řeklo,

„tati to není žádná analytička, to je analykoule“!

Daleko lepší tvar, než tyčka, daleko blíže tvaru celistvé jednoty.

Analýza pro Vás nebyla posvátná kráva, k posvátné identifikaci, panoval k ní kolem Vás živý, kritický vztah svobody.

Od Vás si pamatuji větu: „ Je život, / dnes bych dodal a smrt / , pak dlouho nic, pak kupa hnoje a pak psychoanalýza“. Nedevalvovalo mi to analýzu. Ukazovalo mi to, kde stojí můj analytik ve vztahu k životu.

A živá, to jste tedy byla.